

Bylo? Nebylo? (Trubač – prolog a kapitola 1)

Start! V pařížské opeře Palais Garnier se při iluzionistickém představení rozplývají lidé jako mýdlové bubliny...

Prolog

I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je. A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plodtež se a rozmnožujte se a naplňte zemi a podmaňte ji a panujte nad rybami mořskými a nad ptactvem nebeským a nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi.

Bible, Kniha Mojžíšova první: Genesis (1, 27–28)

Iluzionista zdvihl hůlku a... splnil, co slíbil. Hlediště do posledního místečka zaplněného pařížského svatostánku umění Palais Garnier se začalo... rozpouštět! Nejprve zmizeli lidé v první řadě. Puf! Puf! Puf! Jako mýdlové bubliny. Vzápětí zprůhledněli, lehce nabyli na objemu a stejným způsobem splaskli hosté sedící za nimi. Puf! Puf! Puf! Zbyla po nich jen aromatická barevná duha a prázdná sedadla. Neobvyklá vlna se ale valila i dál. Přes druhou, třetí a čtvrtou řadu dozadu. „Bravo!“ „Bravissimo!“ „C'est ça!“ „Très bien!“ roztleskali se po okamžiku bezhlasného úžasu diváci ve střední a zadní části opery. Mistrovská iluze je nadchla. Překvapila, okouzila. Odpálili proto učiněnou explozi ovací. Aplaus, acclamation, applaudissements frénétiques! Vyskočili z křesel, vypnuli se na špičky a snažili se spatřit vše, co se dělo vpředu.

Tak, jak Palais Garnier freneticky vybuchlo, se ale brzy utišilo. Hlasité výkřiky návštěvníků v zadní části dvorany začaly už po několika vteřinách slábnout. Puf! Puf! Puf! Podivná vlna vyprazdňující sál totiž dorazila až k nim. Iluzionistovo charme je jednoho po druhém vymazalo ze světa. Všechny. Beze zbytku. Do jednoho. V hledišti nejznámějšího pařížského divadla nad Place de l'Opéra jakoby najednou nikdo nikdy neseseděl. Lidé zde přestali existovat.

1 Bylo? Nebylo?

Televizní moderátor Dominik Baso, televizní reportérka Sonja Ganley, kameraman František Houska a produkční Veronika Veselá. Sedíme v luxusní zlato-červené divadelní lóži Palais Garnier a zíráme s vyvalenýma očima na kouzelnické zázraky pod sebou. Všichni návštěvníci v nejnižší části hlediště – zmizeli! Puf! A už i lidé v lóžích pod námi! Puf! I v lóžích vedle nás! Puf! I... „Dominiku!“ vzpíná ke mně Sonja ruce. Má podivný výraz ve tváři a skelný pohled. Jakoby mě neviděla. Puf! A najednou nevidím ani já ji. Mizí. I František. I Veronika. I... To přeci není možné!? Puf! Rozplývají se úplně všichni! Vypařují se.

Záhadné zmizení přátel i hostů kulturního představení mě pořádně vyvádí z míry. Rozhlížím se zmateně kolem sebe, vstávám, nahýbám se přes zábradlí, znovu si sedám, znovu vstávám a pořád dost dobře nevěřím vlastním očím. Jsem sám. Celé, před okamžením plně pařížské divadlo zeje prázdnotou. Od nejspodnějších sedadel u jeviště až po nejvyšší lóže v pátém patře. V obrovské budově pro dva tisíce sto padesát osm hostů už existují pouze já a... iluzionista na pódiu. Sorcier, magicien, charmeur. Enchanteur, ensorceleur, manipulateur. Střetáváme se pohledy. Potutelně se usmívá, lehce se uklání.

Chlapíka v dlouhé špičaté čepici, splývavém plášti s hvězdami a půlměsíci a luxusním hábitu od Karla Lagerfelda jakoby divy kolem nás vůbec nepřekvapily. Jakoby je prováděl den co den. Tváří se sebevědomě, sebejistě. Užívá si své vrcholné číslo s grandiózní elegancí. To, co právě předvedl, ještě nikdy nikdo nedokázal. Ví, že je mistrem. Ví, že je nejlepší. Zároveň si je ale dobře vědom, komu svoji iluzi předvádí. Mást se mě proto opovažuje jen krátkou chvílí. Jednu, dvě, tři vteřiny. Poté omluvně zdvihá dlaně do výše prsou, natahuje svoji pravou ruku ještě výš, znovu mává kouzelnou hůlkou a... „Rentrez! Vraťte se!“ pronáší hlasitě, na celý sál, jednoduchou formuli. A opět se dějí věci. Puf!!! Palais Garnier se znovu otevírá do jiných světů. Tentokrát s pomyslným návratovým modulem pro stovky vyjevených homo sapiens. Tak, jak před okamžením všichni kamsi odletěli, se nyní z těchto míst vracejí. Přesně v opačném pořadí než před chvílí. „Mon Dieu!“ Nejprve hosté z vysoko posazených lóží. Francouzský ministr kultury Alain Girard s chotí, předseda světové Asociace kouzelníků Charles Wachowski s přítelkyní, pařížský starosta Jean-Pierre Dumont s oficiálním doprovodem i jejich nejbližší, přátelé a přátelé jejich přátel. Tak trochu pobledlí, vyjevení, ale šťastní. Puf! V naší lóži se společně s největšími celebritami vynořuje i Sonja. I Veronika. I František. A vzápětí se do divadla vracejí i lidé z hlediště pod námi. Už opět sedí na svých místech, už opět zaplňují sál. Pěkně odzadu, dopředu. Ted! Znovu jsou úplně všichni. A žasnou. A hlučí. A mluví jeden přes druhého. A vstávají. A tleskají. A bouří a provolávají slávu. Ještě hlasitěji než před chvílí. „Ça serait excellent!“ „Artiste de valeur!“ „Fantastiques!“ Dokonalá iluze, jejímiž byli právě přímými účastníky je uchvacuje.

„Dominiku, já jsem se tak bála. Zmizel jsi, zůstala jsem tady úplně sama. Jen já a ten kouzelník,“ svěřuje se mi Sonja. Schovává se mi přitom do náruče. Jindy sebejisté stvořeníčko žádá opět o trochu něhy. „Ty bláho! V divadle nezůstala ani noha! Už jsem si říkal že šli všichni na fotbal,“ mudruje i zarputilý odpůrce kulturních akcí, kameraman František. „A ty bys šel nejraději s nimi, vid’? Nic nebude! A ruku mi dej sem!“ kárá ho a vine se k němu produkční Veronika. Pokládá si přitom Františkovu dlaň na své požeňnaně velké břicho s jejich budoucím potomkem.

V proslulé pařížské opeře Palais Garnier si všichni užíváme finále Mistrovství světa mistrů magie FISM World Championship of Magic. Prestižní přehlídku, která se koná na různých místech planety pravidelně každé tři roky. Kouzelníci se při ní tradičně snaží přijít s něčím převratným. A publikum tradičně vyhlíží nové hvězdy.

Nejslavnějším kouzelníkem všech dob byl podle většiny expertů legendární Harry Houdini. Spatřil světlo světa v roce 1874 v maďarské Budapešti jako syn rabína nebo v nenápadném městečku Appleton v USA? Houdini jako malý rád kuchal hračky, aby zjistil, co je uvnitř. Kariéru začal s kartami, jeho doménou ale byly úniky. Jako první na světě dokázal vyklouznout ze svěrací kazajky. Za dvě minuty a třicet sedm sekund. „Dokáží posouvat své kosti,“ tvrdil. Svůj trik často opakoval zavěšený hlavou dolů, třicet metrů nad zemí, nad hlavami tisícovek obdivovatelů. „Nejdůležitější je zvítězit nad strachem,“ bylo jeho krédo. V Londýně se během velkolepé show Daily Mirror osvobodil z pout, která pro něj pět let

vyráběl birminghamský zámečník. Harryho přitom nenápadně políbila manželka Beatrice. Podala mu ústy klíč? Spoutaný iluzionista se ale bez problémů dostal i z poštovního vaku, hermeticky uzavřeného kotle, nádrže plné piva, čínského mučícího stroje, ruského vozu určeného k převážení vězňů na Sibiř i rakve zakopané pod zemí. „Snesu i jakýkoliv úder,“ rozhlásoval o sobě. To se mu ale stalo v roce 1924 osudným. V šatně ho po představení udeřilo několik malířů do břicha a kouzelníkovi prasklo slepé střevo. Houdini zemřel stylově. 31. října, během čarodějnického svátku Halloween.

Další kouzelnická legenda, americký iluzionista David Kotkin – Copperfield, v mládí vynikal jako břichomluvec, v dospělosti jako expert na záhadné mizení extrémně velkých předmětů. Před televizními kamerami nechal rozplynout letadlo i Sochu Svobody. Přinutil létat několikasetunový vagon z Orient Expressu, sám přelevitoval Grand Canyon, skočil do Niagarských vodopádů a prošel Velkou čínskou zdí. „Nic není nemožné,“ bylo vždy jeho heslo. David Copperfield je expertem na megaakce, ve svém rozlehlém newyorském bytě ale návštěvníky často překvapuje i neobvyklými drobnostmi. Mechanickou věštkyní, obrazem napůl psa a napůl jeptišky nebo chodbou obývanou duchem mrtvého stavbaře. Svě známé už zve ale i na luxusní ostrov Musha Cay na Bahamách, kde prý objevil legendární pramen věčného mládí.

Nejobdivovanějším kouzelníkem současnosti je ale podle mnohých milovník papoušků, expert na vycpávání zvířat a karikaturista slavných osobností Angličan Derren Brown. „Je velmistrem manipulace!“ „Umí číst myšlenky!“ „Je to jasnovidec,“ tvrdí jeho ctitelé. Derren Brown už ve svých televizních show dokázal přesvědčit bookmakery psích dostihů, aby mu vyplatili výhru i když nevyhrál, na rušné ulici „zařídil“, aby lidé nezvedli peněženku plnou peněz a pokusným osobám správně vsugeroval, koho vidí na odvráceném obraze. Jeho nejslavnějším číslem ale bylo správné uhodnutí všech čísel britské národní loterie Lotto. Ohromil s ním celý svět. „Výsledků dosahuji kombinací magie, sugesce, psychologie, hypnózy, manipulace a herectví,“ tvrdí o sobě manipulátor. Má i zajímavou představu o smrti: „Chtěl bych umřít tiše a bezbolestně, jako součást nějakého velkého a strašlivého žertu,“ představuje svoje poslední přání.

Také v Palais Garnier už směřujeme ke kouzelnickému finále, čeká nás vyvrcholení večera. Kdo se letos stane absolutním vítězem FISM World Championship of Magic? Na scénu už vcházejí moderátoři akce, populární francouzští herci Christopher Lambert a Sophie Marceau. On, hvězda filmů Tarzan, Horal a Tah jezdcem, ona, vedette ze snímků Večírek, Veselé Velikonoce a Světlo z ohně. Christopher při chůzi dramaticky ukazuje na zalepenou obálku ve svých dlaních, Sophie se po jeho boku vlídně usmívá. Oba se zastavují na ozářeném místě ve středu jeviště. V okamžiku, kdy se nadechují k proslovu ale dochází k nečekanému zvratu událostí. „Podívejte se dolů! To je hraboš! Krtonožka!“ upozorňuje nás František. Veronika, Sonja i já se zvědavě nakláníme. V páté řadě hlediště se zdvihá jeden z návštěvníků s rudě zbarvenou kravatou. Tahá zpod sedadla sportovní tašku, chytá ji za uši a začíná s ní hbitě přelézat přes hlavy ostatních hostů dopředu. „Au!“ „Faites donc attention!“ „Dejte přece pozor!“ upozorňují ho se smíchem diváci. Předpokládají, že jde o další číslo programu. Tentokrát komické. S klaunem, šaškem, veselým paňácou. Podivný chlapík s objemným zavazadlem se také usmívá. Ale tak nějak divně. Strojeně. Jako fanatik z ústavu choromyslných. Převaluje se přes záda prominentů, šplhá na pódium, dvěma, třemi skoky dostihuje moderátory a rozevřít kabelu, kterou si při svém artistickém kousku pověsil kolem krku. Hu! Je plná beztvare hmoty připomínající plastelínu. Christopher i Sophie vyvalují oči. A najednou stejně jako všichni okolo vědí, že tu něco nehraje. Muži s rudou kravatou visí kolem krku taška s plastickou trhavinou!

